

NGUYỄN ĐỨC HIỀN

GIẢI MŨA SƯ'ÔNG

THƠ

文有公庫

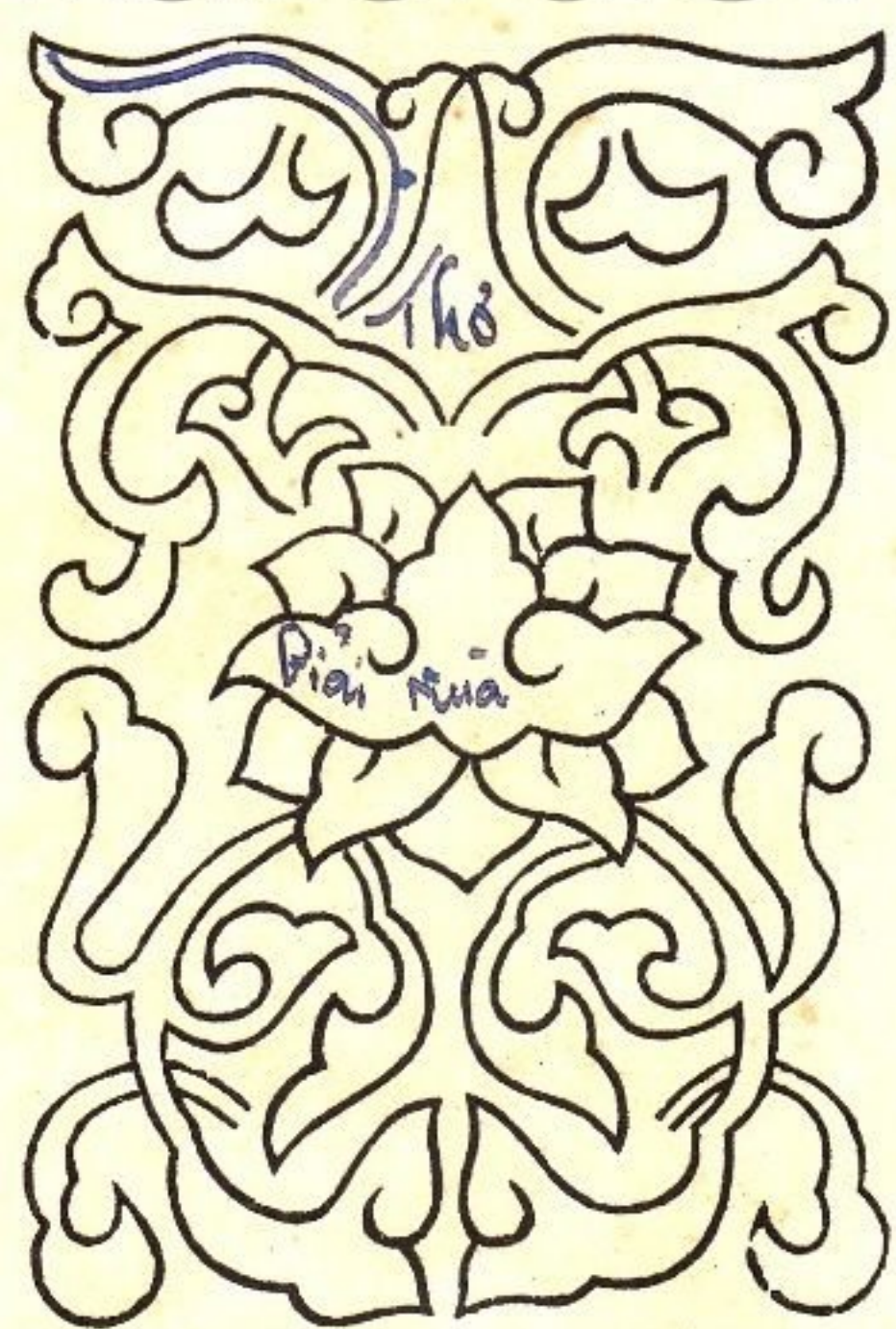

NGUYỄN ĐỨC HIỀN

GIẢI MŨA SƯ'ÔNG

THƠ

nuongmaitruongxua.v

2
Đi
Nhà Đường
thuongmaitruongxua.vn
Chở

Tặng NG.-K.-H.

Kỷ niệm những ngày cát bụi.

Mùa hoàng hoa Kỷ-Sửu.

BẾN TRÚC HU'O'NG

Nắng hương trên bến trúc
Nước nhẹ khói buồn chèo.
Thuyền xanh dăm bảy cánh
Lòng nhỏ ghé xuôi theo.

Mây về đường tiễn biệt,

Gió tới lúc chia tay

Ánh vàng tan chậm rãi

Bụi trắng kẻ đôi mây.

Hiu hiu hoa dã thảo

Vương vượng chút tình si.

Người qua ngày trở lại,

Ài ngóng đến làm chi !

Nắng hương bên bến trúc

Hoang dại có chi mà

Hành nhân thương nhớ mãi,

Bân bụi quãng đường xa.

Không sầu ca hợp rượu

Vỗ đá nước reo thơ.

Anh đi làm tráng sĩ

Lơ dãng chiếc giường tơ.

Tay se đều sợi lụa,

Mắt biếc tuyệt vời mơ.

Bến này đưa tiễn khách,

Tái hợp biết bao giờ.

Thuyền quay đời mát dịu

Buồm nhẹ mái song song...

Còn hai người khách mới

Lòng nhỏ lại sang sông.

NGÂM NGỦ

Ru duyên,

Gửi mộng tàn trăng,
Lò trầm đã thiếu tay nàng gây mờ.

Yêu đương gió vút xa mờ,
Mượn quên buồn một bài thơ lạc vắn.
Hồ sang lạnh ngắt đêm Tần,
Trúc tơ câu dịp mấy lần vu quy ;
Mặn nồng đắng đến chia ly,
Nhớ xuyên hò hẹn mong gì gặp say.
Kính thành nép dưới ngàn mây,
Đón đưa trông chiếc ngựa gầy mười phương.
Ngần ngơ quán dựng bên đường,
Đêm nay hồ lạnh chiếu giường ái ân.
Hoàng oanh tỉnh giấc mơ thần
Ném tan chung rượu mấy lần rơi sao.

TU'ÔNG TU'

Ngày hôm ấy chim reo từ buổi sớm,
Ánh hồng bông mơn trớn tiếng sơn ca.
Gió hiu hiu phe phẩy ngọn cau già,
Đời thắm lại một mùi hoa thiên lý;
Những sắc màu bỗng đứng như hợp ý
Rủ nhau về. Mây kéo đến từng bông
Trên mặt hồ, trên sắc nước xanh trong
Và trên mắt của một cô hàng xóm
Miệng tươi cười. Trong tay cô chiếc nón
Cô bước đi, mà ai biết đi đâu?

Hãy như ta đi hứng giọt sương châu
Trong ánh cỏ, trong hương hồng, hương huệ.

Chàng Tú Uyên,

Cách nhau hàng thế kỷ

Ta trở về dễ cũng mắc... tương tư,
Cũng như anh say một buổi tình mơ
Say một bóng, say một hình ảo mộng,
Đời vui thế. Ngoài trời vang tiếng sống,
Những cung huyền như nầy tự không gian,
Trong hương thơm ong ánh sợi tơ vàng,
Trong hương thơm thời gian xây bất dịch.
Đó, áng mộng thi nhân cao tuyệt đích
Rất gần người và cũng rất gần tiên,
Mực ái ân tìm thấy rất vô biên,
Tình trẻ mãi ở trong vùng trăng gió.

Tú Uyên ơi,

Sớm hôm sao nắng nhẹ rất tương tư
Nắng xây hình tiên nữ áo sương mơ.

7 TỶ BÀ NỮ

Đón mộng, tình em dâng bốn phía,

Lòng anh về đó có tươi hương ?

Nơi nao thấp đuốc chờ hoan ngộ,

Tháp ngọc rung tơ nguyệt trắng sương ?

Ôi, mùa phấn bướm chen hoa cỏ,

Viễn vọng làm sao mây bốn phương !

Có ai về bến thơm tho ấy,

Ghé xuống thuyền em khao khát thương.

Gối cánh tay ngà một buổi,

Anh nhai món tóc mềm hương,

Chuyện lạ ru hồn chẵn gối,

Một nghìn lẻ một mộng quân vương !

— Trăng si hoa cỏ men tình tứ,

Cô Thúy say cho hết đoạn trường.

7

LÁNG GIỀNG

nuongmaitruongxua.v

Hương mùa trăng ngậy lòng thơ nhỏ,

Lá một khoanh vườn rợp ý thu,

Tay vắt qua song vời lăm thúy.

Môi tình ướm thắm mộng san hô,

Vấn vương cổ quận rung hoa nhạc,

Áo mỏng vèo phai gió biển hồ,

Bóng mắt người đông biên biếc liễu,

Chiều vui quen thuộc, én dăng tơ.

XUÂN THẠ HƯ'NG

Ngân ngơ hoa cỏ, ngân ngơ tình
Xuân lạc thời nao, yển nhủ oanh,
Bướm cũ nhẽ quên đường lý hạnh,
Bé bàng tâm sự gái đồng trinh,
Ngày mai, ngày một người chung chạ,
Tự hỏi thăm : Ai nhớ đến mình !
Chắc hẳn mười phương đi bạc tóc,
Quê nhà trúc đợi ngõ xanh xanh !..

BUỒN XA

Tròn sao, trăng thừa hàn vi !

Ngai mùa sương gió, em về trắng tay.

Lưng đeo nhớ nhạc, từng giây

Tờ đồng nghiêng lá vàng bay trở ngàn.

Oan thù hút nẻo hàm quan,

Nghìn xưa vô địch xương tàn gửi đâu !

Vàng son bạc phếch cô lâu,

Nằm đây sông núi ngậm sầu thanh thiên.

Nhịp đời lơ trái tơ duyên,

Người đi chẳng hẹn ; nhớ quên không chừng !

Buồn xa sóng dãi dằng dằng,

Sương che cổ quận, khói rừng mờ cao,

Trôi về đâu, hỏi nguồn Đào ?

Cho thuyền du tử ghé vào lại xa !...

TRĂNG

Trăng gió ghé bên lầu Bích Ngọc,
Rung rung tình tứ dịu mờ sương,
Hồn ai, cánh phượng qua trời biếc
Theo tiếng tiêu văng vẳng nhớ thương.
Áo xưa hoa bướm nhớ Nghê Thường ;
Rượu thuyền cỏ độ, nhớ Tầm Dương ;
Hoa mùa năm ấy non như búp,
Nhan sắc huy hoàng nhớ ánh gương.

Ôi, giữa chùng thu trăng ngọc ngà.
Mây đi tâm sự, gió lân la ;
Trăng men tấp núi hươu ngơ ngác,
Một gốc hàn hương mấy ngọn hoa.

Đếm bước vu vơ dưới ánh trăng,
Lòng không thôi nghĩ chuyện cô Hằng,
Một trời quan tái chênh vênh mái,
Treo lẻ vì sao mộng dải dăng.

Ai soi ảo ảnh, mơ tiền kiếp,
Mắt sáng duyên hồ, môi ái ân,
Đây một bình men hương đá ngấm,
Rót dùm ta với, hơi đông lân !

LÀNG GIỀNG

Bố ngổ xuân triều dáng nổi hương,
Nao nao duyên bướm lén qua tường,
Lá mùa khép nép vườn trinh nữ,
Đôi mảnh lòng giao cách nhớ thương,
Môi chớm thơ hồng, trắng động nhạc,
Nửa lầu hư ảnh mắt sao gương,
Hoài nghi quan tái từng duyên kiếp,
Xanh ngút nhà bên dãy khói sương.

GỬI BIỆT THI

Thoáng rụng hoa vàng, viết biệt thi,
Cây người Giang Bắc gửi tình đi.
Cổ nhân rượu muộn ngày lên ải,
Khoan nhặt cầm ca đuổi vết xe,
Mây trắng dâng hương, chiều dãi nhụy,
Mã phu chưa dứt mộng đường nghề.
Dăm nàng sơn nữ reo bên suối
Đâu biết người đi, tưởng kẻ về !

TÌNH NHÂN

*Có màu hoàng yến bay qua ngõ
Nhớ mảnh trăng ngả bến Trúc-Hương*

Hôm qua chàng trở lại,
Bóng mát diềm hoa soạn.
Người yêu qua trước ngõ,
Ong ánh đẹp như vàng.

Hoa bay màu tím nhạt,
Lung nhỏ đậm yêu thương ;
Thời gian xây bất dịch,
Trong đôi lòng vẫn vương.

Mảnh trời xưa tuyết nguyệt
Tay yếu nép vòng ôm,
Con đường đi viễn xứ
Gỗ đá nở linh hồn.

Dây một màu nắng cũ
Nhe nhẹ xuống bên song.
Gió qua như tiếng thở
Em về. Anh nhớ trông

Chiều say trong cánh bướm
Thấp thoáng bóng giới vàng.
Mây dâng tình viễn phố
Mộng đóng quăng đường ngang

Tai vương se tiếng lụa
Ai có hỏi thăm đường.
Mơ màng chàng đáp khế :
Đây về bến Trúc Hương.

TẶNG BIỆT THI

Nhạc sống sơn sao đoạn viễn ly,
Tương tư thức ngủ đậm hàng mi.
Mỹ nhân mờ thoáng gầy tranh cỏ,
Song triện say nhòa đợt sóng Nghê.
Đã dậy mùa thu lừng cúc phấn,
Men nghèo sương gió thấm tường vi.
Dư đồ khép nép trời châu cầm,
Nghe rụng hoa vàng tặng biệt thi.

VIỄN PHU'ÔNG

Có người khách ở viễn phương

NG. DU

Viễn phương khép nép trắng mờ,
Lao đao mái nhẹ thuyền thơ hướng về.
Hàng tùng lá lướt say mê,
Tóc em trinh nữ duyên thề còn xanh.
Hương mùa lá uốn mong manh,
Tùng ngân hơi thở vin cành lá bay.
Nghê Thường nhịp nổi từng mây
Duyên ai xáo động những giây tơ vàng
Âm ba gợn ánh trường giang,
Bờ sương tình chùng mấy hàng liễu non ;
Tiếc chi mấy lối hoa mòn,
Bình men cát bụi hầy còn tương tư ;
Ghé gần đầy mái thuyền du
Ý hương thêm một giọng hò nhẹ trôi.
Vấn vương... nhạc sót sa lời
Dừng chèo lặn độn riêng người trùng quan.

LÊ HOA MÃN ĐỊA
BẮT KHAI MÔN

Chiều mau bóng liễu mi xanh

Chán quang, gò má mây tình gieo thu.

Tầm xuân giáng uốn mơ hồ
Nhớ đôi hơi thở, trăng mơ đỉnh tròn.

Nhật thừa dục đã tâm hồn.

Mang mang hương cúc tơ đồn Đào Nguyên.

Cành non rộn cánh chim truyền

Ý xanh xanh lộc, tóc huyền lả lơi.

Qua mùa má ở với môi,

Nhung the thắm thía da người đắm hương,

Chiều rơi ngao ngán đêm hường

Mi ru bóng liễu, lòng vương nguyệt tà...

Nàng ơi, hơi thở hoàng hoa

Chìm lòng ai nữa mây giờ chia ly,

Bờ tai kín giọng tình si,

Láng giềng êm ả họa mi ngậm ngùi

Mắt sầu theo rổi mây trôi

Hồn trình thâm kín nhện đời dăng tơ.

QUÊ TRẺ

Dây quán trọ giang hồ dâng rượu mạnh,
Người không quen lơ đãng bước qua đường
Thở âm nào van gọi được tình thương !

Đâu có gió tự lòng tre ngã xuống,
Mây ảo huyền nâng náu cánh diều trôi.
Tiếng sáo ru, tiếng bạn nhỏ lòng tôi,
Ru vơ vẩn một thời xưa bát ngát ?
Đâu có nữa tay già phe phẩy quạt
Trong chiều hè gió mát lạnh tim non,
Giọng tình thương ủ ấp một linh hồn
Duyên lưu lạc nâng niu từ tấm bé !

Lạ đôi mùa nắng vàng rơi yếu nhẹ
Người viễn phương chưa thuộc khóm giao tình.
Môi chưa quen đắm nhạt hộp chè xanh,
Đã thấy lạnh một bên lòng quan tái,
Nhớ chiều nay, nhớ chiều mai, nhớ mãi,
Nhớ gì đâu nhớ mỗi gốc tre già.
Con thuyền không mê ngủ dưới cây đa,
Giòng sông lặng mơn xuôi về dĩ vãng.

Đời quanh đây giã cây ngàn bạc trắng,
Mẫu áo lam rừng rú nặng sơn khê,
Bóng ngựa còm, ôi, nói nửa làm chi,
Lòng non dại chỉ chăm về một chốn
Rất thân yêu với đôi mùa lẫn lộn
Đẹp như trong bức vẽ Bích Câu Duyên,
Sói vương hương và vắng tiếng chim khuyên,
Với tiếng vổng ảo huyền ru bắt diệt,

Ôi mến yêu mở lòng ra sao hết,
Tôi chiều nay dừng bước thấy cô đơn,
Lòng trăm phương như một trẻ thềm cơm,
Nao nức muốn chút canh cà, canh cải.

TÙY HÚ'NG

huongmaitruongxua.vn

Biển lặng dịu hiu sóng cỏ thi

Hoàng hoa say rón khói thanh kỳ.

Chớm mùa trăng nọ hương lên mái,

Giây nhạc thu hàm mộng biệt ly,

Ngói đỏ rèm xanh ngày quá vắng,

Chiều đây khơi lại dáng hà y.

Nhớ thương mờ nẻo trời Bao-Tự,

Nhắc thừa chưa về là bóng mi.

SO'N THỦY

nuongmaitruongxua.v

Nắng tím hoàng hôn loáng cánh giờ,
Bước chiều e lệ, vạn trùng khơi.
Mù sa đổ nặng chìm lau lách,
Một cánh bướm con-thu tuyệt vời.
Tiếng hát ngàn cao ngàn đáy nước,
Rung rung mộng trắng lạ lòng bơi.
Khói che bèo rợp lòng nghi ngút,
Giang mộ hiu hiu bốn hướng trời.

VIẾNG

Lá rơi đời trẻ thu già
Mộng xây trong bóng quỳnh hoa lối làng,
Ngậm ngùi cánh trắng, lòng tang,
Từng theo lớp bụi thời gian rụng mồ.
Chuông chùa lóng giữa hư vô
Nắng ngày rây máu còn mơ oan cừu,
Ánh hồng đăng, rồi tìm đâu,
Người trên cật ngựa bấy lâu vẫn là...
Em nằm nghe ngóng trời ta
Vắng trắng du tử xa xa trở về,
Ảo huyền bóng rồi sâm si,
Em nằm đâu lạnh bước đi ngại lòng,
Lá run run, khói mệnh mông,
Nền xưa bằng vết máu hồng loang rơi.
Cỏ cây thông cảm một trời
Gục đầu chuyện với đôi người thăm quên,

Ánh hồng lên ánh hồng lên,
Bỗng dưng khép mắt ta tìm như mơ
Ở đây một hướng mong chờ
Mấy trăm năm nữa bao giờ cho phai,
Hôm hôm cạn ánh mặt trời
Nắng ngày rây máu lại rơi xuống lòng.

BẾN XA

huongmaitruongxua.vn

Bãi thu gió phẳng hờn lau lách,
Quán lạnh trăm tư nắng quái chiều.
Một diêm chim trời trôi dưới nước
Ngày mùa vương rụng bến cô liêu.

Cát trắng phơi phơi nước ửng hồng
Mây trời bối rối ngủ thuyền không.
Gốc đa năm đợi tươi lòng trúc
Dầm cụm bèo châm dạt cuối sông.

Hoa tía sâu nghiêng bạc cỏ may.
Đón cương viễn xứ nhánh tay gầy,
Hạnh hoa lòng thật lưu tình khách,
Trắng sáng tròn đêm nép mái Tây.

TA MƠ' KIẾP KIẾP

Ta mơ kiếp kiếp luân hồi,
Tay em lay rụng rơi bởi cánh sao.
Tay em thắp lại lửa đào
Lầu trăng cũ ấy, chiêm bao rộn người.

Chiêm bao cũ ấy giọng cười
Đắm mê và ngả nghiêng trời gió trăng.
Phấn hương trối cánh chim bằng
Bốn chiều hoa mộng gió Đầy lạc bay.

Mắt ngời lẳng giữa chiều say,
Tim yêu kết ngọc nhớ ngày gặp nhau.
Vùng trăng rằm cháy mái lầu.
Hẹn hò đời kiếp cũng sầu tương tư.

Hồn linh chấp cánh vào mơ
Đốt hương trầm nhé cho mờ trời sao,
Tay em nhóm lại lửa đào!
Lầu trăng cũ ấy chiêm bao rộn người.

QUÁN CA NGÀY CŨ

Ở

đâu chong lửa nô cười

Quán ca vụt nhớ những người đêm đêm

Rượu đưa làm dáng, làm duyên

Mắt cau bốc cháy môi mềm bóng dung...

Đàn ca thương tiếc khôn chừng

Ngại tay buông bắt tơ chừng mấy giây.

Trẻ trai mơ một cơn say,

Khói men trụy lạc những ngày gặt gao.

Hé xem, em đẹp, nhường bao

Mà tay son phấn dắt vào lầu mơ!

Trần hoàn dạ khúc em đưa,

Nghe đâu lạnh nhạt chiều xưa những gì...

Đắp lòng thiếu mảnh hương y,

Ải quan gió lộng thổi về đêm đêm.

Đây ta mơ đến cung huyền

Mắt cau bốc cháy, môi mềm bóng dung...

HOA

Một chiều bạc lá thùy dương
Một chiều khép cánh hải đường ngậm mơ.

Xuân đời nửa bước sang thu.

Xanh mầu viễn xứ bơ vơ mây ngàn.

Y mùa xiết nhẹ không gian

Buồn hiu hắt chạm tơ đàn rét run,

Âm thanh huyền diệu hải sơn

Vàng rơi nâng ngó sen tròn vàng rơi

Rớt từ cung bậc xuống người

Nhạc tình gieo rắc thơm đời hoàng hoa.

Mê rồi mộng lắng thu ba,

Buồm men đón gió độ hà về đây.

Mắt ngời cổ ép duyên say

Đừng van vì nửa mấy giây tơ đồng,

Đầy trời hương phấn mênh mông,

Đôi trao dâng chút nhị lòng, hái đi!

Một chiều ngọn lá tình si

Một chiều khép cánh, tường vi ngậm sầu.

ĐÒN CÔ TỊCH

Ngả nghiêng sâu lượn triển giây
Gió mưa cung bậc nhịp tay lướt mềm,
Thành hờn đau — tiếng trầm êm
Tóc mây óng nuột — xanh men mặt trời.

Nhớ xưa xa lạnh thương đời
Làn da mướt sữa — đáng cười dịu yêu.

Gió lành phảng phất hương chiều.
Đuợm buồn sông núi sẵn nghèo cỏ hoa,
Búp tay em luyện phím nga
Dồn đưa thương sót bay xa bốn trời.

Vuốt trên tơ, tình chơi vơi
Ôi, làn da mướt ôi, cười dịu yêu
Đuợm buồn sông núi hờn chiều
Hững hờ thay vợ chàng Tiêu hững hờ.
Long đong từ lạc văn thơ
Điệu đàn thương tiếc giây tơ là mềm
Hãy rung lên, chớ trầm êm
Giữa trời tóc óng say men mắt lạnh.

RU'Ộ'U TỈNH CHIỀU HÔM

Nắng nhạt thành mây bụi để kinh
Nửa chung rượu chát bốc xuyên tình.
Dở say năm đợi mơ son gấm,
Phút tỉnh lòng cay khóc ảo hình.

Gió thổi hoa tàn rơi cánh cánh,
Chim vờn chiều tím khói rừng rình
Viễn phương đôi khách dừng cương ngựa,
Một gõi vinh quang mộng chữa thành.

Đài các ngả nghiêng trong mắt đại.
Son ngời phấn tuyết, mấy từng xinh.
Lầu cao bắn bật đôi song kín.
Mi lệ người em khóc tiết trinh.

Họ bỏ ta đi hết cả rồi,
Buồn men chấn chiếu nguyệt đầm hơi.

Giữa cảnh phồn hoa chuốt ngọc vàng,
Mắt rừng ngơ ngác tóc rừng hoang,
Ta như tên mán rời sơn cước.
Mê mãi về đâu bước ngợ ngang.

GIẢI MÙA SƯƠNG

Thi phẩm của Nguyễn-Đức-Hiền

In xong ngày mùng thu năm Kỷ-Sửu.

Số ra
PHƯƠNG THẢO

Tập thơ thứ II

TẮM ÁO HỒ CỪU

(Kịch thơ)